

kotmaikhongphrachao.org

กฎหมายของพระเจ้า: ภาคผนวกที่ 5: วันสะบาโตและวันที่ไปโบสถ์ สองสิ่ง ที่แตกต่างกัน

วันไหนคือวันที่ควรไปโบสถ์?

ไม่มีบทบัญญัติเรื่องวันเฉพาะสำหรับการนมัสการ

เราจะเริ่มต้นการศึกษานี้โดยเข้าสู่ประเด็นหลักทันที: ไม่มีบทบัญญัติจากพระเจ้าที่ระบุว่าวันไหนที่คริสเตียนควรไปโบสถ์ แต่มีบทบัญญัติที่ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าวันใดที่เขาควรพักผ่อน

คริสเตียนอาจเป็นเพนเทคอสต์ แบปติสต์ คาทอลิก เพรสไบทีเรียน หรือสังกัดนิกายใดๆ ก็ตาม เขาอาจนมัสการและศึกษาพระคัมภีร์ในวันอาทิตย์หรือวันอื่น ๆ ก็ได้ แต่สิ่งนั้นไม่ได้ยกเว้นเขาจากข้อผูกพันในการพักผ่อนในวันที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ — วันที่เจ็ด

สามารถนมัสการพระเจ้าได้ทุกวัน

พระเจ้าไม่เคยทรงกำหนดว่าวันใดที่บุตรของพระองค์บนโลกนี้ควรนมัสการพระองค์ — ไม่ใช่วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันจันทร์ วันอังคาร หรือวันใด ๆ

วันใดก็ตามที่คริสเตียนปรารถนาจะนมัสการพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน การสรรเสริญ และการศึกษาพระคัมภีร์ เขาสามารถกระทำได้ ไม่ว่าจะเป็นคนเดียว กับครอบครัว หรือกับกลุ่มผู้เชื่อ วันที่เขารวมตัวกับพี่น้องเพื่อสรรเสริญพระเจ้านั้นไม่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติข้อที่สี่ และไม่ได้เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติอื่นใดที่พระเจ้าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานไว้

บทบัญญัติเรื่องวันที่เจ็ด

จุดเน้นคือการพักผ่อน ไม่ใช่การนมัสการ

หากพระเจ้าทรงประสงค์จริงๆ ให้บุตรของพระองค์ไปที่ พลับพลา, พระวิหาร หรือโบสถ์ในวันสะบาโต (หรือวันอาทิตย์) พระองค์ก็คงจะกล่าวถึงรายละเอียดสำคัญนี้ไว้ในบทบัญญัติอย่างชัดเจน

แต่ดังที่เราจะเห็นด้านล่าง เรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้นเลย บทบัญญัติบอกเพียงว่าเราไม่ควรทำงาน หรือบังคับให้ใครทำงาน แม้แต่สัตว์ ก็ตาม ในวันที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้บริสุทธิ์

พระเจ้าทรงแยกวันสะบาโตไว้ด้วยเหตุผลใด?

พระเจ้าทรงกล่าวถึงวันสะบาโตว่าเป็นวันบริสุทธิ์ (แยกไว้, อุทิศไว้) ในหลายแห่งของพระคัมภีร์ ศักดิ์สิทธิ์ โดยเริ่มตั้งแต่สัปดาห์แห่งการทรงสร้าง: “พระเจ้าทรงทำการสร้างสำเร็จในวันที่เจ็ด และในวันนั้นพระองค์ทรงหยุดพัก [ฮีบรู שבת (Shabbat) กริยา: หยุดพัก] จากงานทั้งหมดที่ทรงกระทำ พระเจ้าทรงอวยพรวันนั้น และทรงตั้งไว้ให้บริสุทธิ์ [ฮีบรู קדש (kadosh) คุณศัพท์: บริสุทธิ์, อุทิศไว้, แยกไว้] เพราะในวันนั้นพระองค์ทรงหยุดพักจากงานทั้งหมดที่ทรงสร้างและกระทำ” (ปฐมกาล 2:2-3)

ในการกล่าวถึงวันสะบาโตครั้งแรกนี้ พระเจ้าทรงวางรากฐานของบทบัญญัติที่จะประทานอย่างละเอียดในภายหลัง ซึ่งมีดังนี้:

1. พระผู้สร้างทรงแยกวันนี้ออกจากหกวันที่มาก่อน (วันอาทิตย์ วันจันทร์ วันอังคาร ฯลฯ)
2. พระองค์ทรงพักในวันนั้น เราทราบดีว่าพระเจ้าไม่จำเป็นต้องพัก เพราะพระองค์ทรงเป็นพระวิญญูญาณ (ยอห์น 4:24) อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงใช้ภาษาที่มนุษย์เข้าใจ ซึ่งในทางเทววิทยาเรียกว่า “การอุปมาแบบมนุษย์” (Anthropomorphism) เพื่อให้เราตระหนักว่าพระองค์คาดหวังให้บุตรของพระองค์บนโลกทำสิ่งใดในวันที่เจ็ด — พักผ่อน ซึ่งในภาษาฮีบรูคือ “ชาบัต”

วันสะบาโตและบาป

ความจริงที่ว่า การตั้งให้วันที่เจ็ดเป็นวันบริสุทธิ์ (หรือแยกไว้ต่างหาก) เกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงต้นของประวัติศาสตร์มนุษย์นั้นมีความสำคัญ เพราะแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าความประสงค์ของพระผู้สร้างที่ให้เราพักผ่อนในวันนี้โดยเฉพาะนั้นไม่ได้เชื่อมโยงกับบาป เนื่องจากบาปยังไม่ได้เกิดขึ้นในโลกเลย ซึ่งชี้ให้เห็นว่าในสวรรค์และในโลกใหม่ เราจะยังคงพักผ่อนในวันเสาร์ต่อไป

ในวันที่เจ็ด พระเจ้าทรงหยุดพักจากงานทั้งหมดที่ทรงกระทำ และทรงอวยพรวันนั้น ดังไว้ในบริสทิส เพราะเป็นวันที่พระองค์ทรงหยุดพักจากงานแห่งการทรงสร้างทั้งหมดที่ทรงกระทำ

วันสะบาโตและศาสนายูดาย

เรายังสังเกตได้อีกว่าไม่ใช่ธรรมเนียมของศาสนายูดาย เนื่องจากอับราฮัม — ผู้ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของชาวยิว — ยังไม่ปรากฏในจากประวัติศาสตร์จนกว่าจะผ่านไปอีกหลายศตวรรษ ดังนั้น นี่จึงเป็นเรื่องของการแสดงให้เห็นความจริงของพระองค์บนโลกเห็นถึงพฤติกรรมของพระองค์ในวันนี้ เพื่อให้เราได้เลียนแบบพระบิดาในลักษณะเดียวกับที่พระเยซูทรงกระทำ: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรไม่สามารถกระทำการใดตามพระประสงค์ของพระองค์เองได้นอกจากสิ่งที่ทรงเห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ พระบุตรก็กระทำเช่นนั้นด้วย” (ยอห์น 5:19)

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทบัญญัติข้อที่สี่

วันที่เจ็ดในปฐมกาล

นี่คือข้อความในหนังสือปฐมกาลที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระผู้สร้างทรงแยกวันที่เจ็ดออกจากวันอื่น ๆ และวันนี้คือวันแห่งการพักผ่อน

จนถึงตอนนี้ในพระคัมภีร์ พระเจ้ายังไม่ทรงให้รายละเอียดเฉพาะว่ามนุษย์ — ซึ่งถูกสร้างขึ้นในวันก่อนหน้านั้น — ควรทำสิ่งใดในวันที่เจ็ด จนกระทั่งเมื่อประชากรที่พระองค์ทรงเลือกเริ่มออกเดินทางสู่ดินแดนแห่งพระสัญญา พระเจ้าจึงทรงประทานคำสั่งอย่างละเอียดเกี่ยวกับวันนั้น

หลังจากใช้ชีวิตเป็นทาสในดินแดนของคนนอกศาสนามานานถึง 400 ปี ประชากรที่พระองค์ทรงเลือกจึงต้องการความกระจ่างเกี่ยวกับวันเสาร์ และนี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจารึกไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองบนแผ่นศิลา เพื่อให้ทุกคนเข้าใจว่าคำสั่งเหล่านี้มาจากพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์

บทบัญญัติข้อที่สี่ฉบับเต็ม

เรามาดูสิ่งที่พระเจ้าทรงเขียนไว้เกี่ยวกับวันเสาร์อย่างเต็มถ้อยคำกัน:

“จงระลึกถึงวันสะบาโต [ฮีบรู *שבת* (*Shabbat*) กริยา: หยุดพัก, พักผ่อน, งดเว้น] เพื่อกระทำให้นั้นบริสุทธิ์ [ฮีบรู *קדש* (*kadesh*) กริยา: ทำให้บริสุทธิ์, อุทิศไว้] หกวันเจ้าจงทำงาน และกระทำกิจของเจ้าให้หมด [Heb. *גמל* (*m'larrá*) คำนาม: งาน, อาชีพ] แต่ในวันที่เจ็ด [Heb. *יום שביעי* (*uma shivi-i*) วันที่เจ็ด] เป็นวันพักผ่อนถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า อย่ากระทำงานใด ๆ ไม่ว่าเจ้า บุตรชายของเจ้า บุตรสาวของเจ้า ทาสชาย ทาสหญิงของเจ้า สัตว์ของเจ้า หรือคนต่างด้าวที่อยู่ภายในประตูเมืองของเจ้า เพราะในหกวัน พระเจ้าทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน ทะเล และสิ่งสารพัดที่อยู่ในนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงหยุดพัก ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงอวยพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้ให้บริสุทธิ์” (อพยพ 20:8-11)

ทำไมบทบัญญัติจึงเริ่มด้วยคำกริยา “ระลึกถึง”?

การเตือนถึงสิ่งที่เคยปฏิบัติอยู่แล้ว

การที่พระเจ้าทรงเริ่มต้นบทบัญญัตินี้ด้วยคำว่า “จงระลึกถึง” [ฮีบรู *זָכַר* (*zakar*) กริยา: ระลึก, จำได้] ชี้ให้เห็นชัดเจนว่าการพักผ่อนในวันที่เจ็ดไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับประชากรของพระองค์

เพราะในช่วงที่พวกเขาเป็นทาสในอียิปต์ พวกเขาไม่สามารถพักผ่อนได้บ่อยครั้ง หรือไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และที่สำคัญ จงสังเกตว่านี่คือบทบัญญัติที่มีรายละเอียดมากที่สุดในบรรดาบทบัญญัติทั้งสิบ ใช้พื้นที่ถึงหนึ่งในสามของข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงบัญญัติเหล่านี้

จุดเน้นของบทบัญญัติ

เราสามารถพูดถึงข้อความในอพยพนี้ได้อย่างยืดยาว แต่จุดมุ่งหมายของการศึกษานี้คือการชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ตรัสสิ่งใดในบทบัญญัติข้อที่สี่เกี่ยวกับการนมัสการพระเจ้า การรวมตัวกันเพื่อร้องเพลง อธิษฐาน หรือศึกษาพระคัมภีร์เลย

สิ่งที่พระองค์ทรงเน้นคือเราต้อง “ระลึก” ว่าเป็นวันนี้เอง — วันที่เจ็ด — ที่พระองค์ทรงตั้งไว้ให้บริสุทธิ์ และแยกไว้สำหรับการพักผ่อน

การพักผ่อนเป็นข้อบังคับสำหรับทุกคน

พระบัญชาของพระเจ้าที่ให้พักผ่อนในวันที่เจ็ดนั้นจริงจนถึงขนาดที่พระองค์ทรงขยายบทบัญญัติให้ครอบคลุมถึงผู้มาเยือน (คนต่างด้าว) ลูกจ้าง (ทาส) และแม้แต่สัตว์ด้วย ซึ่งชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าไม่อนุญาตให้ทำงานทางโลกใด ๆ ในวันนี้

พระราชกิจของพระเจ้า ความจำเป็นพื้นฐาน และการกระทำแห่งความเมตตาในวันสะบาโต

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับวันสะบาโต

เมื่อพระเยซูเสด็จมาอยู่ท่ามกลางเรา พระองค์ได้ทรงสอนอย่างชัดเจนว่าการกระทำที่เกี่ยวข้องกับพระราชกิจของพระเจ้านั้น (ยอห์น 5:17) ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เช่น การกินอาหาร (มัทธิว 12:1) และการกระทำแห่งความเมตตาต่อผู้อื่น (ยอห์น 7:23) สามารถและควรกระทำในวันเสาร์ได้โดยไม่ถือว่าเป็นการละเมิดบทบัญญัติข้อที่สี่

การพักผ่อนและความชื่นชมยินดีในพระเจ้า

ในวันที่เจ็ด บุตรของพระเจ้าพักผ่อนจากการงานของตน เป็นการเลียนแบบพระบิดาในสวรรค์ เขายังนมัสการพระเจ้าและมีความชื่นชมในกฎหมายของพระองค์ ไม่เพียงแต่ในวันที่เจ็ด แต่ทุกวันตลอดสัปดาห์

บุตรของพระเจ้ายรักและยินดีที่จะเชื่อฟังทุกสิ่งที่พระบิดาทรงสอนเขา:

“ความสุขมีแก่บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม ไม่ยืนอยู่ในทางของคนบาป ไม่นั่งอยู่ในที่ของคนที่ยาเย้ย แต่ความยินดีของเขาอยู่ในกฎหมายของพระยาห์เวห์ และเขาภวานาในกฎหมายนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน” (สดุดี 1:1-2; ดูเพิ่มเติม: สดุดี 40:8; 112:1; 119:11; 119:35; 119:48; 119:72; 119:92; โยบ 23:12; เยเรมีย์ 15:16; ลูคา 2:37; 1 ยอห์น 5:3)

พระสัญญาในอิสยาห์ 58:13-14

พระเจ้าทรงใช้ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์เป็นปากของพระองค์ในการกล่าวพระสัญญาที่งดงามที่สุดบทหนึ่งในพระคัมภีร์แก่ผู้ที่เชื่อฟังพระองค์โดยการถือวันสะบาโตเป็นวันแห่งการพักผ่อน:

“ถ้าเจ้าจะยับยั้งเท้าของเจ้าจากการเหยียบย่ำวันสะบาโต มิได้กระทำตามใจของเจ้าเองในวันบริสุทธิ์ของเรา และเรียกวันสะบาโตว่าเป็นความยินดี เป็นวันบริสุทธิ์และรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์ และถ้าเจ้า

จะให้เกียรติวันนั้น ไม่เดินตามทางของเจ้าเอง หรือแสวงหาความพอใจของตน หรือพูดจาสำหรับตนเอง แล้วเจ้าจะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์ และเราจะให้เจ้าท่องเที่ยวอยู่เหนือที่สูงของแผ่นดิน และให้เจ้าได้กินมรดกของยาโคบบรรพบุรุษของเจ้า เพราะว่าปากของพระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว” (อิสยาห์ 58:13-14)

พระพรของวันสะบาโตมีไว้สำหรับคนต่างชาติด้วย

คนต่างชาติดกับวันที่เจ็ด

มีพระสัญญาพิเศษที่ดงามเกี่ยวกับวันที่เจ็ดสงวนไว้สำหรับผู้ที่แสวงหาพระพรของพระเจ้า พระเจ้าทรงสำแดงผ่านผู้เผยพระวจนะองค์เดียวกันว่าพระพรแห่งวันสะบาโตมิได้จำกัดไว้เพียงสำหรับชาวยิวเท่านั้น

พระสัญญาของพระเจ้าสำหรับคนต่างชาติที่ถือวันสะบาโต

“ส่วนคนต่างชาติ [אֲנִי nfiikhār (คนแปลกหน้า, คนต่างชาติ, ไม่ใช่ยิว)] ทั้งหลายที่ผูกพันตนกับพระยาห์เวห์เพื่อปรนนิบัติพระองค์ เพื่อรักพระนามของพระยาห์เวห์ และเพื่อเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนที่ถือวันสะบาโต โดยไม่ทำให้วันนั้นเป็นมลทิน และ ยึดมั่นในพันธสัญญาของเรา เราจะนำเขาไปยังภูเขาบริสุทธิ์ของเรา และให้เขายินดีในนิเวศน์แห่งคำอธิษฐานของเรา เครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาของเขาจะเป็นที่พอใจบนแท่นบูชาของเรา เพราะวานิเวศน์ของเราจะเรียกว่านิเวศน์แห่งคำอธิษฐานสำหรับชนทุกชาติ” (อิสยาห์ 56:6-7)

วันเสาร์กับกิจกรรมในโบสถ์

การพักผ่อนในวันที่เจ็ด

คริสเตียนที่เชื่อฟัง ไม่ว่าจะเป็นชาวยิวเมสสิยาห์หรือคนต่างชาติ ย่อมพักผ่อนในวันที่เจ็ด เพราะนี่คือวันที่พระเจ้าทรงบัญชาให้เขาพักผ่อน — ไม่ใช่วันอื่น

หากท่านต้องการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้ากับผู้อื่น หรืออยากนมัสการพระเจ้าร่วมกับพี่น้องในพระคริสต์ ท่านสามารถทำได้ทุกเมื่อที่มีโอกาส ซึ่งโดยปกติมักจะเป็นวันอาทิตย์ และบางครั้งเป็นวันพุธหรือวันพฤหัสบดี เมื่อหลายโบสถ์จัดให้มีการอธิษฐาน การสอน การรักษา และกิจกรรมอื่น ๆ

การไปธรรมศาลาในวันเสาร์

ทั้งชาวยิวในยุคพระคัมภีร์และชาวยิวออร์ทอดอกซ์ในยุคปัจจุบันต่างก็ไปร่วมพิธีในธรรมศาลาในวันเสาร์ เพราะสะดวกกว่าอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากพวกเขาไม่ทำงานในวันนี้ ตามที่บทบัญญัติข้อที่สี่ได้สั่งไว้

พระเยซูกับวันสะบาโต

การไปพระวิหารเป็นประจำของพระองค์

พระเยซูเองทรงเข้าพระวิหารในวันเสาร์เป็นประจำ แต่พระองค์ไม่เคยแสดงให้เห็นว่าเหตุผลที่พระองค์เสด็จไปในวันเสาร์นั้นเป็นเพราะเป็นส่วนหนึ่งของบทบัญญัติข้อที่สี่ — เพราะความจริงแล้วไม่ใช่เลย

แบบจำลองพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มก่อนจะถูกทำลายโดยชาวโรมันในปี ค.ศ. 70 พระเยซูเสด็จไปและทรงเทศนาในพระวิหารและธรรมศาลาเป็นประจำ

พระเยซูทรงทำงานเพื่อความรอดของวิญญาณในวันสะบาโต

พระเยซูทรงทำงานเจ็ดวันต่อสัปดาห์เพื่อให้พระราชกิจของพระบิดาสำเร็จ:

“อาหารของเรา” พระเยซูตรัส “คือการทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และกระทำพระราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จ” (ยอห์น 4:34)

และยังตรัสอีกว่า:

“แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “พระบิดาของเราทรงทำงานอยู่จนบัดนี้ และเราก็กงานเช่นกัน” (ยอห์น 5:17)

ในวันสะบาโต พระองค์มักจะพบผู้คนมากที่สุดในพระวิหาร ผู้ซึ่งต้องการฟังข่าวสารเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า:

“พระองค์เสด็จมายังนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์ทรงเติบโต และในวันสะบาโต พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาตามธรรมเนียม และทรงยืนขึ้นเพื่ออ่าน” (ลูกา 4:16)

คำสอนของพระเยซู ผ่านถ้อยคำและแบบอย่าง

สาวกแท้ของพระคริสต์จะวางแบบชีวิตของตนตามทุกด้านของพระองค์ พระองค์ได้ทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า หากเรารักพระองค์ เราจะเชื่อฟังทั้งพระบิดาและพระบุตร นี่ไม่ใช่คำเรียกร้องสำหรับผู้ที่ยืดหยุ่น แต่สำหรับผู้ที่ตั้งใจแน่วแน่ต่อแผ่นดินของพระเจ้า และพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อได้รับชีวิตนิรันดร์ แม้ต้องเผชิญกับการต่อต้านจากเพื่อน โบสถ์ และครอบครัวก็ตาม

บทบัญญัติเกี่ยวกับ [ทรงผมและหนวดเครา](#), [tzitzit](#), [การเข้าสวด](#), [วันสะบาโต](#), และเรื่องเนื้อสัตว์ที่ต้องห้าม ล้วนถูกเพิกเฉยโดยเกือบทั้งคริสต์ศาสนา และผู้ที่ไม่ยอมเดินตามฝูงชนย่อมจะถูกข่มเหงแน่นอน ดังที่พระเยซูทรงเตือนไว้ การเชื่อฟังพระเจ้าต้องอาศัยความกล้าหาญ — แต่รางวัลคือชีวิตนิรันดร์